

deligen at bestemme Tiden; man ønsker, at den Tid maa være kommet allerede 1ste April 1852, men man stiller tillige i Udsigt, at Forholdet næste Aar kunde stille sig saaledes, at Forsamlingen dog ikke dristede sig til at lade være at forlænge den kjøbenhavnske Consumtion, eller at lade det heroe ved denne Lovs Bestemmelse, at den kun skal vedblive til 1ste April 1852.

Tsberning; Det synes mig netop er Aarsagen, hvorfor vi skulle afgjøre det nu; jeg taler slet ikke om, at den samme Forsamling er her til næste Aar eller ikke, thi det veed vi ikke, det er mig ligegyldigt; den Forsamling, som vil være her til næste Aar, antager jeg for at være lige uafhængig af den nærværende, enten det er den samme eller en anden, thi den vil til enhver Tid kunne tage sin Beslutning. Altsaa det Spørgsmaal gaaer jeg slet ikke ind paa; men jeg siger: vi skulle afgjøre nu strax, hvad der skal ske med Hensyn til Kjøbenhavn, thi vi skulle afgjøre det i det Dieblit, vi endnu tilfulde erindre, hvad der har bragt os til i det Hele at stille os af med Consumtionen, hvad der har bragt os til at nedsatte Wiintolden, hvad der har bragt os til alle disse finansielle Foranstaltninger, hvad der har bragt os til ved Siden deraf at komme frem med et Forslag til en Indkomstskat, som skal være istand til at bøde paa alle de Uffavn i Indtægter, som herved vil indtræde. Man maa erindre, at ved denne Indkomstskat er man istand til at ramme de Indtægter, som maatte falde paa Kjøbenhavn og Omegn, i større Forhold end paa de andre Provindsdele, og ved den ville vi altsaa være istand til at udjævne Ulighederne. Der er aldeles ikke fra dette Princip's Standpunkt den allermindste Grund til Frygt, thi, forsaavidt som det gjælder om at finde Midlet til at beskaffe alle Beskatningsgjenstande lige overalt, saa have vi Midlet dertil netop i Indkomstskatten. Der bliver altsaa som talende for den her foreliggende Sag ikke Andet tilbage, end at det er den beqvemeste Maade til at tage en Afgift, som just liggeoverfor Indkomstskatten und-

slipper vor Opmærksomhed, og hvor vi komme til at beskaffe dobbelt; thi Ingen kan ved sin Ansættelse til Indkomstskat gjøre Afdrag for det, han forterer; den, som betaler Consumtionen heelt, eller deeltager væsentlig i Betalingen af den, og tillige skal betale Indkomstskat, kommer i Virkeligheden til at betale dobbelt, medens den, som ikke betaler Consumtion, og som ligeledes svarer Indkomstskat af sin hele Indtægt, kommer til i Sammenligning med hiin at betale Skattebeløbet eller dog en Deel deraf enkelt, skjøndt hans Nettoindtægt bliver større. Vi skulle huske paa, at vi just iaar staae paa det Standpunkt, hvor vi kunne opfatte Sagen i dens Heelhed, hvor vi ikke blive ledede af andre Hensyn end Vilighedens og Retfærdighedens og Principets; vi have ikke alene affaffet Consumtionen i Kjøbstæderne, fordi den der kun indbragte Lidet, men vi have affaffet den, fordi den i det Hele taget ikke var en gunstig Beskatningsmaade, og fordi Finantsministeren i Principet havde disponeret over den, førend vi kom sammen her (Hør!). Vi skulle følge Finantsministeren, han har vist os Vej, han vil reservere sig hvad der er ham beqvemt, og uden videre tage det, som vi Andre maafee, naar vi havde høvt friere Raadighed over det, ogsaa kunde synes var beqvemt at beholde indtil videre, men det skal ikke komme i Betragtning og bringe det til at lade det bestaae, naar vi have glemt Indtrykket, hvorunder vi leve iaar. Det er under Indtrykket iaar, at vi skulle blive færdige med denne Sag, det er iaar, at vi skulle bringe det derhen, at Consumtionen for bestandig ophæves.

Rettelser.

- Nr. 93 Sp. 1468 L. 12: „Skrifter“ læs: „Skriftet“.
 — 96 Sp. 1519 L. 15: „15de“ læs: „15“.
 — 101 Sp. 1607 L. 18: „Lunge“ læs: „Lempe“; L. 24: „staaer“ læs: „stemmer“.